

Kapitola 1

ČERNÉ PILÍŘE

Výsosti, vaše království se hrouť.“
Odsudek dopadl nemilosrdně jako vězeňská mříž a dlouho dozníval mezi čtyřmi kamennými zdmi královské pracovny. Pieter Ctihodný zvedl zrak ke králi, aby si ověřil, zda se jeho slova setkala s nějakým účinkem. Avšak Livain nereagoval. Hlavu měl opřenou o pravou ruku, jejíž loket spočíval na opěradle širokého křesla, a s pohledem upřeným do prázdna stále o něčem přemítal.

Byl mladým králem, ale už nyní vypadal vážně. Byl zbožný, nesmírně zbožný, a vyprávělo se o něm, že by svůj život spíše než státu zasvětil církvi. Ke korunovaci však došlo záhy, snad až příliš, dokonce ještě před smrtí jeho otce, který churavěl. Livain byl pohledný muž s mandlově protáhlýma očima, jež vroubily dlouhé, jemné řasy. Bradku nosil pečlivě zastříženou a na lesklou zbroj mu spadaly dlouhé, hladké, kaštanové vlasy.

Pieter Ctihodný, který nedávno překročil šedesátku, ho znal odmala. Když mladíka korunovali, byl už opatem v Cerly. Znal ho dobře, ale dosud se s ním doopravdy nesblížil.

Ráno pro Pietera poslali – zdržoval se teď několik dní

ve městě, v domě, který patřil řádu – s tím, že král si přeje, aby se do paláce na Île de la Cité dostavil co nejrychleji. Opat ihned vycítil, co si král přeje. Potřebuje poradit. A povzbudit. Králův kaplan nebyl žádný velký politik a Livain netušil, kdo by mu byl s to přispět prozíravou radou. Pro Pietera Ctihodného to znamenalo neopakovatelnou příležitost. Bude moci králi dokázat, že je obratným diplomatem. Konečně!

Od smrti Courage z Blanvalu – jedné z nejvýznamnějších osobností říše za posledních třicet let – doufal, že se stane rádcem krále Galliky. Krátce poté, co Courage v lůně Cistelského řádu založil Blanval, byl Pieter zvolen opatem. Odjakživa Courageovi záviděl jeho věhlas, ale nyní napevno počítal s tím, že Cerlijský řád přivede opět na výsluní a zároveň se stane královou pravou rukou. Pro starého muže to znamenalo poslední vítězství.

Cerly mu totiž vydobylo nebývalou slávu. Opatství bylo bezpochyby tím největším, nejprestižnějším a nejvlivnějším v celém křesťanském světě. Bylo založeno v lůně Burgonského vévodství a za posledních dvě stě let se v hluboké úctě k reguli svatého Benedikta stále rozrůstalo. Dnes čítalo několik tisíc domů nejen v Gallice, nýbrž i ve většině západních království. Jednotliví papežové řádu udělili četné výsady, a Cerly tak podléhalo výhradně Jeho Svatosti. Opat získal právo nosit *pontificalia*, atributy obvykle vyhrazené biskupům, jako byla mitra, dalmatika či sandály...

Vtom Livain zvedl hlavu, jako by k němu Pieterova slova dolehla až nyní, a udeřil pěstí do opěrátko.

„Žena, kterou jsem zapudil, se provdala za toho drzého Capigesna, kterého co nevidět korunují na krále Brittie! Mí nejvěrnější rádcové, opat Ségur a Courage z Blanvalu, jsou po smrti! Křížová výprava na Východ skončila katastrofou! Nikdy jsem v Gallice nebyl takhle neoblíbený!

A vy, Pietře, mi na to dokážete říct jedině to, že se mé království hroutí?"

Opat králův pohled vydržel. Nesmí teď ochabnout.

„Chcete, abych vám lhal a tvrdil vám, že panství vzkvétá? Výsosti, místo lichotek jsem měl vždy raději upřímnost, a právě proto mi váš otec naslouchal. Vaše království se hroutí, ale útěchy se ode mě nedočkáte. Takhle daleko jsme to dopracovali vaší vinou, takže zlobit se můžete jen na svá chybná rozhodnutí.“

Samou odvahou se až dusím, jinak bych se s králem takhle mluvit neodvážil! Jediný způsob, jak si získat jeho důvěru, je zřejmě chovat se k němu tvrdě a upřímně zároveň. Tuhle metodu Courage z Blanvalu používal celé roky a osvědčila se mu.

„Tohle mi říkat nemusíte,“ odvětil král již mírněji. „Vím o svých chybách.“

„Tím lépe! Možná ale potřebujete jistou připomínku, abyste se jich napříště vyvaroval. Zemi by v téhle chvíli pomohlo jiné rozhodnutí.“

Král vstal a zamířil ke zdi za křeslem, kde visela podobizna jeho otce Livaina VI. S rukama zkříženými za zády na ni pohlédl.

„Jaké rozhodnutí?“ otázal se, aniž by se otočil. „Ujišťuji vás, že mě ani nenapadne táhnout na další křížovou výpravu!“

Je vyhráno. Žádá mě o radu. Musím toho využít nejen proto, abych svými radami podpořil své vlastní záměry, ale aby mě skrze ně ocenil a začal mi důvěřovat.

„Výsosti, přece se musíte přiblížit Bohu.“

Livain se pomalu otočil ke starému opatovi.

„Nikdy jsem se Mu nevzdálil. Modlím se k Němu každý den a vy víte, že jsem dobrým křesťanem. Bůh vede každé mé rozhodnutí...“

„Nepochybují o tom ani na okamžik, Výsosti, a vaše

víra je mi známa. Víím, že Bůh má ve vašem životě místo. Jak si ale stojíte ve vztahu k jeho zástupci na zemi?"

„K papeži?“ podivil se Livain.

Pieter přítakal. Na jeho malé vráscitě tváři se objevil úsměv.

„Mikuláš IV. je z Brittie... stejně jako Emmer Capigesne. A naši největší strážní je dnes právě Emmer a vaše bývalá žena. Jako manželský pár představují nepřítele mnohem významnějšího, než byli ti, jimž musel čelit váš otec. Helena mu přinesla Quienne, Pierevain a Arvert, on zas má Northii, Andesii a Turan. Po jeho korunovaci tak více než polovina Galliky spadne pod království Brittie. Vy potřebujete mocné spojence. Ve vašem sporu s Emmerem bude hlavním trumfem papež; pocházejí ze stejné země, v žádném případě nesmíte dopustit, aby se proti vám spojili.“

„Co mám dělat? Kvůli přízni jeho předchůdce už jsem se pustil do jedné křížové výpravy... a vidíte, kam jsem se dostal.“

„Ožeňte se. Vezměte si vlivnou ženu a požádejte papeže, aby váš svazek posvětil.“

Král zaváhal.

„Oženit se...“

Už ho to napadlo. Výborně. Právě tuhle radu chtěl slyšet. Musím posílit důvody, které ho k téhle myšlence dovedly.

„Helena vám nedala jediného syna. Je vám čtyřiatřicet a měl byste pomýšlet na následníka.“

Král zase usedl na trůn čelem k opatovi.

„Říkal jste mladá, vlivná žena?“

„Ovšem. Taková, která vaši korunu upevní...“

„Právě to jsem si sliboval od Heleny Quiennské,“ ušklíbl se Livain.

„Ta je jen dcerou vévody, Výsosti. Navíc pohanka, která tráví čas v radovánkách se svými nemravnými trubadúry! Kdepak. Napadl mě svazek mnohem znamenitější.“